

DOĐI VIDIT MORE

Pričali stariji o moru,
toliko je veliko,
moglo bi *progucat cilo* kopno.

Bila *san* malena.
Viđala lokve di pojilo se blago.
Bunare.
Cetinu.

Ka bi bura danima vitlala,
zrak *zamodrila*, ko *djamant* izbrusila.
Ćaća bi me *odvejo vrj* Krševnice,
neka *gledan* put juga.

Reka bi:
Gledaj *doli*, podno *Bijakove*,
ispo Dubaca. Ono šta se plavi,
to je naše Jadransko more.
Brda na njemu su otoci.
Njegova je voda slana. Ne *smi* se piti.
U moru je puno riba, veliki i mali.
Po moru brodovi plove, do nakraj *svita*.

Ka još malo *naresteš*,
odvešće te *ćaća* u Split,
na Bačvice, da more vidiš izbliza.

Ja bi uzvratila.
Vidin, čaća.

Duša bi mi,
o radosti, *ko* more sinje,
poplavila.